

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΙΑΓΙΑ

Του Μ. Έσκεμπάχ

Ξανακάντησε ή πόρτα του εργαστηρίου όπου εργαζόταν ο νέος προκατασκευαστής της παθολογικής ανατομίας. Θυμωμένος που τον άνησχυσαν, εφώναζε τόν ύπρητην.

— Τι έβλε πάλι ; Δέν σου ελα να μ' άφήσης να εργασθώ ;
— Είνε μάγορά που πρέπει νάτην δεχθίτη γιατίδέν έννοιει νάφύγη.

— Προσπάθησε να την διώξης. Θέλω να εργασθώ.
Ο τόνος ήταν τέτοιος που έκανε τόν ύπρητην να μίην έμπεινήν. Έσήκωσε τούς ώμους του κι έτοιμαζόταν να φύγη όταν άνοιξε ή πόρτα άπότομα και στό άνοιγμα παρουσιάσθηκε μία γρηά κυριαμένη άπό τά χρόνια και την δουλειά.

— Πού πάς ! εφώναζε ό ύπρητης θέλοντας να την έμποδίση. Χωρίς να τόν προσέξη ή γρηά τόν ακούνησε και προχώρησε προς τό νεαρό γιατρό που έλεγε έκφρασι άνυπομονησίας και θυμού.

Η γρηά έσταμάτησε μπρός του, έδεσε τά χέρια και τόν κούταξε με τό πονεμένο ύφος της, που θυμός και άνυπομονησία ύπεχώρησαν και οίκτος τόν κατέλαβε όταν ή γρηά ερώτησε παρακλητικά :

— Έδώ φέρνουν όσους βρούν άγνωστους παθιάμενα ; Κάνετέ μου τί χάρη να μ' άφήσετε να τούς δώ !...

Έμιλούσε άσθμαίνοντας. Ο γιατρός δέν κατώρθωσε να την πείση πώς έπρεπε να περιμένη έως ότου έπιτραπή ή είσοδος.

— Νά περιμένω ; ελεε άπελπισμένη. *Οχι δέν μπορώ πειά. Τόν περιμένα τώρα δύο μέρες.

Είνε δύο μέρες που δέν φάνηκε !

— Ποιός ; ερώτησε ό γιατρός. Για ποίον μιλείτε ;

— Για ποιόν ; Για τόν Λουκά τον έγγονόμου.

Ανυόλευε σε μία ψαρόβαρκα στο ποτάμι. Ο όφρηντης του δέν τόν είδε κι αυτός δύο μέρες τώρα και φοβάται μίην πνίγηκε.

Έκτύπησε κατάματα τόν γιατρό, σάν νάθελε να μαντεψή μήπως ήξευρε τίποτα.

Ο πόνος της, έσυγνήθηκε τό νέο, μολονότι ήταν πειά συνηθισμένος σε σκληρές οδύνης.

— Κούταξε, ελεπν στόν ύπρητην που περιμένε, αν έτελειώσε ή επιδιώρησις και είδοποιήσε με ειθύς.

Η γρηά ήθελε ν' ακολουθήση τόν ύπρητην. Ο γιατρός με δυσκολία την συνεκράτησε και την έπεισε να περιμένη.

Ο νέος ξαναχόισε τη δουλειά του, συχνά όμως τό βλέματου έπεφτε στη γρηάπου καθόντα μαζεμένη εκεί στην άκρη του εργαστηρίου.

Έμενε ακίνητη, με τά χέρια σταυρωμένα, κούταζοντας την πόρτα και προσέχοντας και στόν παραμικρότερο θόρυβο άπό τό διάδρομο.

Ζωντανή είκων λύπης και άθλιότητος, όχι της καρτερικής άθλιότητος, αλλά της επαναστατικής που προσπαθεί να λυτρωθή άπό τά δεσμά της και που δέν άπελλάζεται ποτέ, όσο κι' αν έξερ πώς ό θάνατος θα φέρη τό λυτρωμό.

Επέρασε ένα τέταρτο, ό γιατρός, έμιλούσε πώτος στη γρηά, και την ερώτησε ποία ήταν κι' αν ό νέος που ζητούσε ήταν ό μόνος συγγενής της.

Τόν κούταξε με άπορία.

— Δέν τώπα ; Δέν έχω κανένα άλλον στόν κόσμο. *Έξω άπ' τό Λουκά. Ο άνδρας μου πέθανε και τά παιδιά μου, έπρόσθεσε σάν να μονολογούσε, έλιπώ πώς πέθαναν κι' αυτά !

— Πώς, έκανε ό γιατρός. Έλιπίτε ;

— Μάλιστα. *Ολα πήραν τό δρόμο του πατέρα τους. Τά άγόρια μενούσαν όλη μέρα σάν κι' εκείνον. Και τά κορίτσια πήραν τό κακό δρόμο. Τους τόν έδειξε ό πατέρας τους. Κανένα άπ' τά παιδιά μου δέν έμιασε με μένα. Το ένα ύστερα άπ' τό άλλο έφευγε άπό τό σπίτι. Και ή στεργή μου κόρη φεύγοντας μ' άφησε αυτό τό παιδί. Δέν ήθελε να τό ίδω, με έπειτα τ' άγάπησα . . . Κι' έγινε τίμιο, όπως δέν τό περιμένα. Έβγανε τό καρμιο μου. . .

Έμιλούσε χωρίς λύπη, χωρίς πίκρα, σάν νάλεγε την ιστορία κάποιου ξένου. Η φωνή της άλλη και ήρεμη δέν έδειχνε συγκίνηση.

Ο νέος γιατρός που τώσε θλίβεις είχε συναντήσει, αισθάνθηκε σάν σεβασμό για την φτωχή αυτή γρηά.

Έμνησε ό ύπρητης και κάτι ελεε σιγανά στό νέο. Η γρηά έσηκώθηκε.

— Μπορώ να περάσω ; ρώτησε ρίχνοντας βλέμμα άνησυχό στόν ύπρητην που θά την οδηγούσε.

— Ο γιατρός σηκώθηκε κι' αυτός.

— Θα σας άδηγήσω ένώ, ελεε.

Έβγήκαν μαζί κι' επέρασαν σε μίαν αίθουσα ύγρη και παγερά. Μία φοβερή άποφορά έχούσαν ότ' έζει.

Τά πόματα ήταν τό ένα κοντά στό άλλο, άλλα σκεπασμένα και άλλα τελείως γυμνά. Η γρηά πενούσε άπ' έμπρός τους, χωρίς να δείχνη καμιά άποσευχή, μουρμουρίζοντας κάποια προσευχή και κίνοντας τό σταυρό της.

Έξωφρα έσταμάτησε. Σε μιά γωνιά έγγώρισε τό σόμα ενός παιδιού ός δεκαεπτάσων χρόνων. Έπρεσε πάνω του, τά πόδια της έκλονίσθηκαν, και άφησε μία διαπερατική φωνή.

— Έπειτα έβρινε ακίνητη κι' έβραλε τό χέρι στό στόμα της. Ούτε

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Του Θεοφ. Γκωτιέ

*Η βάρκα μας είναι μικρή κι' ή θάλασσα μεγάλη, ψηλά στά ουράνια μας πετρά τό κώμα θυμωμένο κι' ό ουρανός στά κύματα τρελλός μας ρίχνει πάλι. Γονατιστοί με δάκρυα κοντά σ' ένα οπασμένο κατόρι τό θεό παρακαλούμε.

Σανίδα μιά χωρίζει μας μονάχ' άπό τό μήνιμα, ίσως ίτοιχη τη βραδεία σε άγρυπνο κορβάνι κάτου άπό σάββατο ψυχρό φτιασμένο, μ' όπορο κώμα άπό τη λάμψη ολόφωτο, μακρυνά άπ' άνθρώπου μίτη, θά πάμε δίλοι μεις να κοιμηθούμε.

*Ο παραδείσιο λούλουθο, γλυκιά μας Παγαγία, του έρμου ναυτοπούλου βοήθ, προστάτη μας μεγάλη, ήσυχασε τόν άνεμο, πάγε την τρικυμία, με τό θεικό σου δάκτυλο οδηγία μας και βάλε τη βάρκα μας στό ήσυχο λιμάνι.

*Αν μιά γλυτώσης άπ' έδώ, Παθιάμενη τιμημένη, φρόσμη άπ' άσμιόχαρο λαμπρό ός τό πρόσωπό σου, βασιεί λαμμάδα ολόδενικη με τέγγη κερτημένη στη χάρη σου θά φέρουμε και στό μικρό Χριστό σου είναι μικρό θά δώσουμε *Αη Γιάννη.

Μετάφρ. Γ. Κοτζιούλα

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΧΘΡΟΥΣ

Του Φρ. Νίτες

(Άπάνω σε μιά τουργάνικη παρομιά).

*Έδώ ή κρημίλα, κι' εκεί τά ακουιά και τό μύγια τά κόκκινα γένη, κόσμος γύρω και μίτια που στάζουν φαμάκι, τί κανούσιο είναι τάχα στη δική μου γωνιά ! Την έγνώρισα ήλιε φροές τούτην ώρα, σάς τό κράς γελώντας στό πρόσωπο φώρα : Στην κρημίλα του κάκου με σέρνετε άπάνω ! Νά πεθάνω ; *Έγώ δέν μπορώ να πεθάνω !

Σεις ζημιάνοι ! Γιατί για να ακούζετε οεις , κάτι μάλιγα κίληα—που δική σας δε γίνεται : υποφέρο εν' αλήθεια, υποφέρο εν' αλήθεια— *Αλλά οεις—είστε οεις, είστε οεις που πεθαίνετε ! Και με ήλιους θανάτους ακόμα έδώ πέρα είμαι παρτα πνοη κι' είμαι φως στόν αδέρα Στην κρημίλα του κάκου με σέρνετε άπάνω ! Νά πεθάνω ; *Έγώ δέν μπορώ να πεθάνω.

Μετάφρ. Γιάννη Καμπύση

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Του Λ. Στεκμέτη

*Ένα όργανο στό δρόμο κάτω παίζει κι' εν' άνοιχτό τό παραθύρι άκάμα βραδυάει κι' άπ' τούς κάμπους άνεβαίνει τού φθινοπώρου ή μυρωδιά στό στόμα.

Τά πόδια γιατι τρέμουνε δέν ξερω, γιατι τά μάτια μου είνε δακρυνομένα, κι' έγυρα τό κεφάλι για να φέρω στό τού μου έός που ζής μακρυνά άπό μένα.

Μετάφρ. Κ. Καϊροφύλα

δάκρυ φάνηκε στα μάτια της ούτε φωνή ακούσθηκε.

Ο γιατρός αισθάνθηκε φρέξη μπρός στην άπελπισία αυτή την τόσο δυνατή, τόσο βαθιά που δέν μπορούσε να ξεσπάση. Έπροχώρησε κι' έκτύπησε έλαφρά την γρηά στόν ώμο σάν για να της πη να σηκωθή.

Εκείνη εξαφνίσθηκε, έπειτα σηκώθηκε και πήγε βιαστικά μπρος την πόρτα. Άπό κει όμως ξαναγύρισε προς τό νεκρό, τόν κούταξε χωρίς ν' άνοιξη τό στόμα της. Ο νέος αισθάνθηκε άνακούφισ όταν την είδε άπορρασιμένη να φύγη.

Άλλά τό βλέμμα άπό τό νεκρό, είχε πάη στόν τοίχο που ήταν κρημασμένα μερικά ρούχα.

— Έγώ τού είχα φτιάση αυτή τη μπλούζα, ελεε, ελεε καινακαίνουρη. Δέν μου τη δίνετε ; Τό παιδι δέν την χρειαζεται πειά.

Κι' επειδή της άνηκε, επειδή διάβαζε κάποια διαταγή στό πρόσωπο τού γιατρού προσέθεσε :

— Μπορώ να την πουλήσω !

Ο γιατρός την κούταξε έκπληκτος. Πριν την είχε συμπονεεί, τώρα την συχανώνταν. Κι' έσκέφθηκε : «Αυτή ή φτώχεια, τί φοβερήπου είναι ! Χωρίς ν' άπάντηση ξεκρέμασε τη μπλούζα και την έδωσε στη γρηά. *Εκείνη την έπιασε με τά δυό της χέρια και με μίαν άναρθη κραυγή την έσφιξε στό στήθος της.

*Έπειτα, άρχισε να φιλή τη μπλούζα, να της μιλή, κρύβοντας μέσα τό πρόσωπό της.

Η θλίβεις της είχε βρή, επί τέλους την άνακούφισα που δίνοντα τό δάκρυα, που έτρεχαν στό άδυνατισμένο της πρόσωπο, ένώ έφευγε με βήμα τρεμάμενο.

Μετάφρ. Λαφ...

